

Het wandtapijt van het lot

Shannon Chakraborty bij Boekerij:

De Daêvabad-serie:

De bronzen stad

De koperen koning

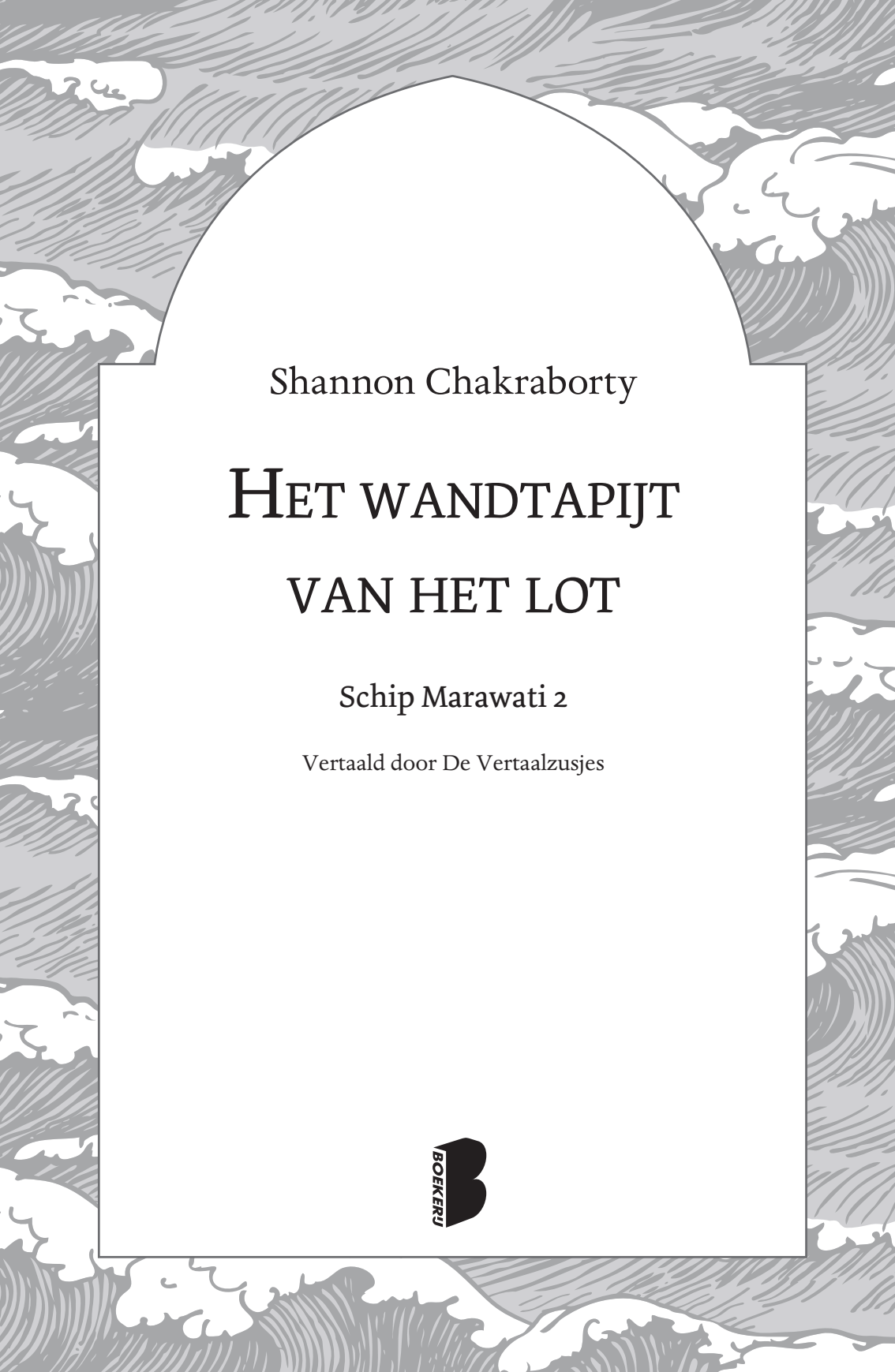
Het gouden rijk

De zilveren rivier

De Schip Marawati-serie:

De avonturen van Amina al-Sirafi

Het wandtapijt van het lot

Shannon Chakraborty

HET WANDTAPIJT VAN HET LOT

Schip Marawati 2

Vertaald door De Vertaalzusjes

ISBN 978-90-492-0476-1

ISBN 978-94-023-2958-2 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Tapestry of Fate*

Vertaling: De Vertaalzusjes

Omslagontwerp en -beeld: © Micaela Alcaino, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Kaart schutbladen en p. 6-7: © Virginia Allyn

Ontwerp boeksnode: © Bob Pauw

Character card: © April Damon

Illustratie golven: © paseven/shutterstock

Illustratie golflijntjes: © Slice Lemon/shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

© 2026 Shannon Chakraborty

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek is opgedragen aan Rania, mijn zoetste zegen

Kaart van de
INDISCHE OCEAAN

de zeeën, kusten en
omliggende gebieden

Arabische
Zee

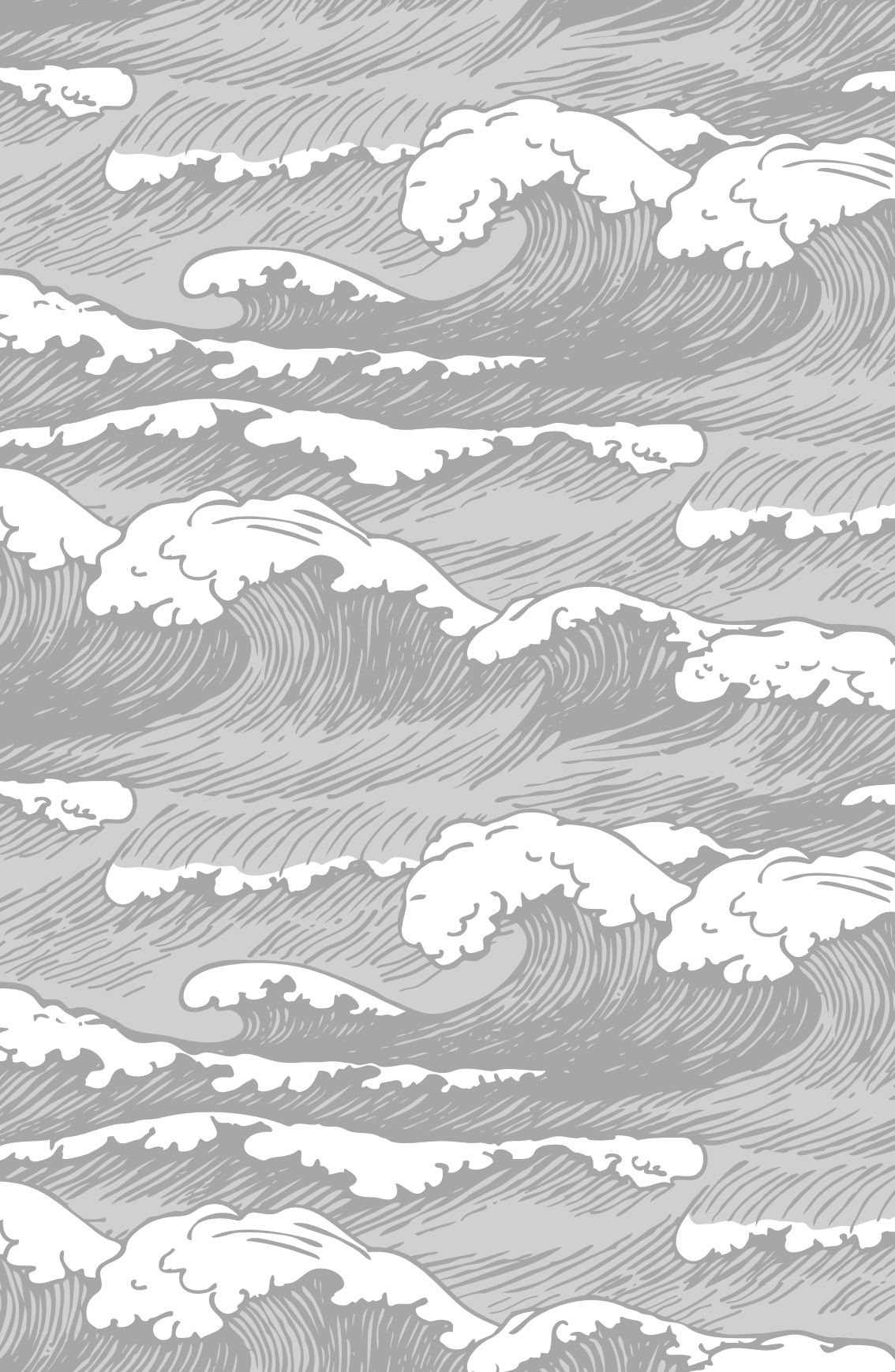
SURAT

CALCUT

MALABARKUST

SRI LANKA

DE MALDIVEN

In de naam van God, de Meest Genadige, de Meest Barmhartige. Gezegend zijt Zijn heilige Profeet Mohammed, zijn familie en zijn volgelingen. Gezegend zijt God die in Zijn glorie de aarde en zijn diversiteit aan landen en talen, mensen en woorden schiep. Ligt er in de verhalen over deze oude plekken, over de opkomst en ondergang van steden en keizerrijken, despoten en nobele heersers, revoluties en anarchie, geen wijsheid verscholen? Lessen en waarschuwingen die gebundeld moeten worden, waarover nagedacht moet worden zodat ons volk het juiste pad bewandelt?

De geschiedenis is echter, met uitzondering van ons nobele boek, zeer feilbaar. Of beter gezegd: de geschiedenis is kneedbaar door degenen die haar verkondigen, de bronnen waar zij zich op baseren en het publiek voor wie de geschiedenis bestemd is. Ik weet dit als geen ander, ik ben immers een geboren schrijver en verhalenverteller. Ik ben het gewend om de snaren aan te slaan die bij mijn publiek resoneren en verweef ze in het wandtapijt van mijn verhaal, terwijl andere draden van het weefgetouw worden geweerd.

Ah, ik zie dat een aantal van jullie onrustig wordt. Jullie zijn hier niet gekomen voor een uiteenzetting over de aard van de geschiedenis... Jullie willen meer verhalen over de *nakhudha* Amina al-Sirafi, haar gevatte bemanningsleden en de magische Overtredingen die ze moesten vinden! Amina is echter degene die me heeft geleerd om te zoeken naar de verborgen stemmen, naar hen die door de geschiedenis worden vergeten. Zij die worden onderdrukt, die sneuvelen in de strijd om te overleven, die over weinig middelen beschikken om hun verhaal te delen. Zeelieden en bedienden, vroedvrouwen

en tot slaaf gemaakten, kruiers en landwerkers. Hun verhalen zijn niet minder belangrijk. Sterker nog, vaak bevatten ze juist de waarheden die de machthebbers liever verborgen willen houden.

Amina deelde met mij haar eigen lessen over het verhullen van de waarheid. Ze was immers, met goede reden, vastbesloten om haar eigen verhaal te delen. Dus laten we het over verborgen geschiedenissen hebben, over locaties vol spoken en de verloren zielen die daar hebben gelopen. Verloren zielen die rijke levens hebben geleid en op bedroevende wijze aan hun eind zijn gekomen. Zij die de ondergang van hun beschaving hebben aanschouwd en zich nooit hadden kunnen voorstellen dat wij die van ons op hun ruïnes zouden bouwen.

Goed, moge God ons begeleiden en beschermen, want er vloeit bloed in deze verhalen. Het soort bloed en pijn dat blijft hangen, dat littekens achterlaat. Dat door de eeuwen heen gaat zweren en in een etterende, gapende wond verandert die maar niet wil genezen, en in plaats daarvan enkel verdriet en pijn – waar nieuwe generaties door worden getekend – als een infectie door het lichaam verspreidt. Het zal niet gemakkelijk zijn om dit verhaal aan te horen. Ik heb echter gezworen om het te delen, om het op te schrijven zoals het is ervaren, ook al verbrak het bijna een vriendschap die ik onverbrekelijk achtte. Om je in staat te stellen die band beter te begrijpen, zal ik met een eerder avontuur beginnen. Een avontuur dat plaatsvond voordat alles uiteenviel.

1

Ik zweer het, het was nooit onze bedoeling om de oude stad Muziris kwijt te raken. Ik geef de schuld aan de peri's. En dan aan één in het bijzonder.

Khayzur had me immers helemaal niets over die vervloekte *automata* verteld toen hij me opdroeg om achter de tweede Overtreding aan te gaan.

– O, zeur niet zo, Jamal. Door jouw voorouders eindigden we opgesloten in een grot met een van het padje geraakte maangeest. Je hebt het recht niet om over me te oordelen. Bovendien was jij degene die me vanochtend vroeg om samen te gaan vissen zodat ik nog een avontuur met je kon delen, toch? En word nou maar niet te enthousiast. Ik zie die leergierige fonkeling al in je ogen, maar ik moet je bij voorbaat waarschuwen: dit verhaal eindigt met de verwoesting van tientallen historische artefacten van – ongetwijfeld – onschatbare waarde.

Dus laat me je vertellen over onze gedoemde missie om de vizjel van Mithridates terug te halen.

Goed, jij weet vast meer over Mithridates dan ik. Ik was me bewust van het feit dat hij in de oudheid koning was geweest, Grieks of Perzisch... ergens in het noorden. Ik kon me ook vaag verhalen herinneren over dat hij een vijand van de Romeinen zou zijn geweest, maar goed, dat gold in die tijd voor praktisch iedere naar onafhankelijkheid hunkerende heerser. Waar ik wél veel over had gehoord, was de legende van Mithridates als de Gifkoning. Hij was zo bang dat hij vermoord zou worden dat hij zichzelf van kinds af aan al microdoses toediende, in de hoop dat hij zo voor alle soorten

gif immuun zou worden. Daar was hij zo succesvol in dat hij door een wrede speling van het lot een zwaard nodig had om zichzelf van het leven te beroven toen zijn koninkrijk uiteindelijk ten onder ging en de wraakzuchtige Romeinen de stadspoorten met de grond gelijkmaakten. Mithridates was een geleerde die een wonderlijke bibliotheek en werkplaats bouwde, waar hij volgens de geruchten zulke geavanceerde experimenten uitvoerde dat zelfs de briljantste geesten deze heden ten dage niet kunnen reproduceren. Daarnaast zou hij zijn eigen profylacticum hebben geproduceerd: een capsule met geheime ingrediënten die elk gif onschadelijk kon maken.

Toen we elkaar voor het laatst spraken, werd me al snel duidelijk dat Khayzur zeer bekend was met de briljante geest van de reeds lang geleden overleden Gifkoning. ‘Ik zal niet ontkennen dat Mithridates talent had voor farmacologie,’ had hij toegegeven. ‘Hoewel hij ook een zeer brute man kon zijn. Maar wellicht had de koning een klein voordeel.’

‘En dat was?’ had ik hem gevraagd.

‘Zijn vizel was van magische oorsprong. Mijn volk kan de afkomst niet met zekerheid vaststellen: wellicht was de vizel een verloren gereedschap van een Nahid-genezer of hij was door een ondeugende *ifriet* in zijn werkplaats verstoep. Hoe dan ook, de vizel mocht hem bijzonder graag.’

Ik kon Khayzur al niet meer volgen toen hij over een ‘Nahid-genezer’ begon, en was al helemaal de weg kwijt toen hij beweerde dat een vizel in staat was om emoties te ontwikkelen. ‘De vizel mócht hem?’ herhaalde ik verbijsterd. ‘Een vizel? Zo’n ding dat je gebruikt om iets in fijn te stampen?’ had ik gevraagd, terwijl ik met mijn vuist in mijn handpalm wreef. ‘De vizel mocht hem graag?’

‘Zeker,’ had Khayzur bedroefd gekwetterd. ‘Dat komt wel vaker voor bij bovennatuurlijke voorwerpen. Mensen zijn gewoon zo verfrissend, kwetsbaar en slim dat ons gereedschap zich van zijn beste kant wil laten zien. De vizel ontwikkelde in de handen van Mithridates wat verontrustende eigenschappen en is na zijn dood spoorloos verdwenen. Sindsdien baart hij ons zorgen.’ Hij glimlach-

te breeduit en overhandigde me een van zijn limoengroene veren. 'Als je hem vindt, kun je mij hiermee oproepen.'

De veer trilde toen ik hem aanraakte. 'Hoe dan?'

'Druppel wat van je bloed op de weerhaakjes. Voor mijn volk is dat als een lokroep. Daarna zal ik naar je kunnen terugkeren.' Hij was even stilgevallen. 'Maar alleen als je de Overtreding hebt. Ont-houd dat ik je niet kan helpen, noch redden. De wetten van mijn volk verbieden dat.'

Die waarschuwing was een bittere herinnering. Khayzur was vriendelijk, maar desondanks was ik voor zijn volk niet veel meer dan een stuk gereedschap. Een pion die naar believen kon worden teruggeroepen of weggegooid. 'Begrepen,' had ik bars gezegd.

Khayzur had geprobeerd om me weer op te vrolijken. 'Het zou niet te ingewikkeld moeten zijn. Sterker nog, we beschikken over een aantal aanwijzingen die me goede hoop geven dat de jacht op deze Overtreding succesvol zal verlopen.'

De peri had geen ongelijk. In elk geval niet in het begin. Het leek er zelfs haast op dat het uitvogelen van de laatste rustplaats van de vizel van Mithridates een taak was die speciaal voor mij en mijn metgezellen was opgesteld. Volgens de aanwijzingen van Khayzur was de vizel na de dood van de koning door de overwinnaars naar Muziris gebracht. De ruïnes van die beroemde stad – nu al eeuwen over zijn hoogtepunt heen – zouden half in de jungles en rivieren aan de Malabarkust begraven liggen. Tinbu was in die regio geboren, Majed was een kei in het ontcijferen van geografische mysteries en Dalila was een getalenteerd gifmenger die de gereedschappen van de dode koning met gemak zou kunnen herkennen. Met goede moed voeren we in een kano door een troebel, overwoekerd beekje. Al snel zagen we de beschimmelde stenen zuilen en bouwvallige stoepa's van wat ooit een enorme haven en prachtig ontworpen stad waren. Ik begon zelfs te vrezen dat mijn eigen vaardigheden – dingen zien die geen mens zou moeten kunnen zien om ze vervolgens in elkaar te slaan met een kracht waar geen mens over zou moeten beschikken – hier niet van pas zouden komen.

O, Amina... wat ben je toch hardleers.

We onderzochten de ruïnes van een villa. Er zaten nog schilfers roodgoud op de muren en de mozaïeken van zeewezens en goddelijke dansers lagen in scherven onder onze voeten. Plots verstijfde Dalila. Ze klakte met haar tong en wees naar een relatief simpele hoek van de mozaïekvloer, waar de verbeeldingsvolle figuren voor een bloemenrand weken. Op de verbrijzelde afbeelding van gestileerde bladeren zagen we piepkleine winterkoninkjes op insecten jagen en bloeiden de bloemen in prachtige bloedrode tinten.

‘Daar,’ zei Dalila. Ze streek de linten van haar hoofddoek van haar glinsterende voorhoofd. Door de hoge luchtvochtigheid in de jungle gutste het zweet van onze wangen. ‘Daar moeten we zijn.’

‘In dat bosje?’ vroeg Tinbu sceptisch.

Dalila maakte een afkeurend geluidje. ‘Dat “bosje” is een echte lampionplant, waarmee je alles kunt behandelen, van zwangerschapsinfecties tot leveraandoeningen.’ Ze knikte naar een identiek uitziende plant op het mozaïek ernaast. ‘En dát “bosje” zorgt ervoor dat je darmen zich aan weerskanten zullen ledigen, waardoor je binnen een week zult sterven.’

Tinbu trok wit weg. ‘Hoe hou je ze uit elkaar?’

‘Door jarenlang door een gifmeester onderwezen te worden.’ Ze tikte met haar staf op de stenen bloemen in een patroon dat alleen zij kende. ‘Ik vermoed dat ik... Ha!’ Ze slaakte een gedecideerd geluidje, duwde haar hak op een voeg van het mozaïek en zette snel een stap naar achteren.

Het was alsof ze een puzzeldoosje had geopend. Het mozaïek begon te trillen en versplinterde in vier delen. Het deel met Dalila’s echte lampionplant stortte in, waardoor de aarde alle kanten op stoof en we wortels hoorden knakken. Niet veel later zagen we op dezelfde plek alleen nog een onheilspellend zwart gat in de grond.

Majed doorbrak de stilte als eerste. ‘Ah, gezellig. Een graf.’

Ik keek eens goed. Het gat was net groot genoeg voor één persoon, met verroeste ijzeren ringen waar mogelijk ooit houten trap treden aan hadden gehangen die naar de duisternis leidden. ‘Zo te zien is het een tunnel.’

‘O, vergeef me. Een tunnel die weleens op instorten zou kun-

nen staan, onder een ruïne van een stad, gemarkeerd door een raadsel dat alleen door een gifexpert kan worden opgelost,’ zei Majed. ‘Met andere woorden: het is een graf. Specifieker nog: dit is óns graf.’

Dalila leek het met hem eens te zijn toen ze huiverig haar ontdekking in zich opnam. ‘In mijn ervaring zal iedereen die de moeite neemt om een dergelijke truc voor te bereiden er meer in petto hebben. In Egypte schijnt er een tak van de *Banu Sasan* te zijn die soortgelijke mechanieken bij oude tomben bouwt. Zo proberen ze schatzoekers te verleiden en te beroven.’

‘Hebben wij even geluk dat we een afstammeling van die luisterrijke criminele nalatenschap tot onze compagnons mogen rekenen.’ Ik ging voor haar staan, waardoor ik me tussen de tunnel en mijn metgezel in bevond, toen ik een gebroken tegel het gat in trapte.

We hoorden de tegel vallen. Het geluid wekte niet de indruk dat de tunnel vervaarlijk diep was. Toen er geen monster tevoorschijn kwam, boog ik voorover om de duistere diepte in te turen. Voorbij de cirkel omgewoelde aarde en kapotte mozaïektegels zag ik niets dan een gapende leegte.

Vijf Overtredingen, fluisterde de herinnering aan het perihof in mijn gedachten. Eén hadden we al gevonden – de Maan van Seba – dus we hadden er nog maar vier te gaan. Ik kon mezelf alleen uit deze benarde situatie bevrijden door stug verder te gaan. Ik liet mezelf in het duistere gat zakken en landde ongewoon sierlijk op de ongelijke stenen vloer, waarop ik vorig jaar nog allebei mijn benen zou hebben gebroken. Toch voelde ik een pijnscheut in mijn slechte knie toen ik rechtop ging staan. Blijkbaar kon dat gewricht zich nog prima misdragen, ondanks mijn bovennatuurlijke krachten.

Tinbu riep van boven: ‘Amina?’

‘Ik ben in orde, God zij geprezen,’ antwoordde ik. ‘Maar jullie hebben een touw nodig. En lampen,’ voegde ik eraan toe, terwijl ik tevergeefs om me heen probeerde te kijken. ‘Het is hier duisterder dan met middernacht op zee.’

‘Ga niet verder zonder ons,’ waarschuwde Majed, terwijl ik net op het punt stond om precies dat te doen. ‘Je magische krachten

zullen je niet redden als je in een van de vallen stapt waar Dalila het over had.’

Ik protesteerde zacht, maar gehoorzaamde toch. Terwijl mijn ogen aan het donker wenden, besepte ik dat de wanden van de tunnel met koraal en boomwortels waren bezaaid, ze reikten zo ver dat mijn tulband erin bleef hangen. De lucht stonk naar natte aarde en rottende planten, en ik zou zweren dat ik stromend water hoorde, wellicht van een ondergronds beekje. De tunnel deed me aan een tombe denken. De mantel die ik om me heen sloeg voelde ineens meer als een doodskleed. Na mijn opsluiting in een grot in Socotra, waar ik werd gedwongen tegen een aan waanbeelden lijdende Frankische tovenaars en een gestoorde maangeest te vechten, had ik ondergrondse ruimtes het liefst de rest van mijn leven vermeden.

Maar goed, het was nu eenmaal niet anders. Ik sloot mijn ogen, haalde diep adem en probeerde contact te zoeken – iets wat nog steeds verontrustend voelde – om te zien of ik iets magisch kon voelen. Of er iets resoneerde in *al-ghayb*, het Verborgene Rijk van het bovennatuurlijke, waar ik nu tegen wil en dank ook deel van uitmaakte.

Ik voelde niets. Althans, dat was niet helemaal waar. Ik voelde een zweem van iets warmes. In de verte flikkerde iets, een vonk van een gevoel dat niet door sterfelijke zintuigen beschreven kon worden. Zou dit de vijzel van Mithridates kunnen zijn?

Nee, dat leek me te eenvoudig. Niets aan mijn leven was tot nu toe eenvoudig geweest. De kans was groot dat het een of ander magisch monster met klauwen en een flink ochtendhumeur was. Toch trok ik mijn goddelijke zwaard, de vreemde dolk die ik van een smoorverliefde Egyptische piraat had gekregen. Hij beweerde dat het wapen in de oudheid uit een meteoriet was gehouwen, een geliefde bezitting van de paganistische zonnekoningen die ooit over zijn land regeerden. Alleen God wist of dat fabelachtige verhaal steek hield, maar ik kon niet ontkennen dat het lemmet fel glinsterde toen ik het vasthield, of dat ik het ooit had gebruikt om magische banden te verbreken.

Met luid gevloek en wapperende ledematen klommen mijn met-

gezellen naar beneden om zich bij me te voegen. Dalila en Majed ontstaken olielampen, en terwijl het licht flikkerend tegen de wanden van de tunnel weerkaatste wierp ik nogmaals een wantrouwend blik op de muren. Als deze tunnel daadwerkelijk stamde uit de eerste eeuwen waarin India met Rome begon te handelen, was het een godswonder dat hij nog niet was ingestort.

Als God het wilde zouden deze muren ook tijdens onze ontdekkingsstocht overeind blijven. ‘Zullen we?’ vroeg ik.

‘Heel voorzichtig, en ik ga voorop.’ Dalila glipte langs me heen. ‘Als er iets gesloopt moet worden, laat ik het wel weten.’

Met een ontevreden blik gaf ik me gewonnen en we liepen in een pijnlijk traag tempo verder. Dalila zwaaide haar staf door de lucht en tikte voor elke stap zacht op de vloer, de muren en het plafond.

‘Stop!’ Dalila stak net nadat we een hoek om waren gegaan haar armen uit en sloeg me bijna in het gezicht. ‘Die gaten in de vloer... zie je ze?’ Ze wees naar het onverharde pad, maar ik zag vrijwel alleen bladeren en een aantal losse rotsblokken.

Tinbu staarde naar een donkere vlek en leek wél iets te kunnen zien. ‘Zouden dat slangenholen zijn?’

‘Ik vermoed dat hier een ander soort slang in verstopt zit,’ zei ze. ‘Achteruit.’

We gehoorzaamden alle drie. Dalila knielde voorzichtig en veegde met haar mouw over de grond. Ze bracht haar lamp dichterbij en onthulde stenen die een bizar patroon vormden. In elke steen waren verschillende lichaamsdelen gehouwen, alsof ze zo uit de pagina’s van een oeroud anatomieboek waren gevallen.

Dalila grinnikte. ‘Dat geeft “steen en been klagen” weer een heel andere dimensie. Goed, tijd om de natuurwetten in ere te herstellen.’ Ze volgde met een uitleg die alleen zij leek te begrijpen en begon de stenen opnieuw te verdelen alsof het fiches waren. Ze had de laatste nog niet neergezet of er doken twee bronzen pijpen, zodanig bewerkt dat ze op slangen leken, uit de gaten. Hun glanzende metalen snijtanden glinsterden en er klonk een sissend, piepend geluid. De mechanische beesten snelden over het pad en verspreidden

twee vurige, stomende wolken die iedere toevallige voorbijganger tot as had doen vergaan.

Mijn mond viel open. Majed verslikte zich in zijn eigen speeksel en Tinbu hief zijn kruisboog.

De Meesteres der Vergiftiging leek het echter wel grappig te vinden. Ze knikte respectvol, alsof haar tegenstander zojuist tijdens een potje schaken een slimme zet had gedaan. 'Net zoals al in de handleidingen stond,' mompelde ze. 'Het is dus tóch mogelijk.'

'Wist je dat dit zou gebeuren?' vroeg ik vol ongeloof.

'Iets wat hierop leek,' zei ze kalm, terwijl ze zonder te aarzelen langs de slangen liep. 'Ik heb over dergelijke trucjes gelezen, maar dan wel zonder het medische raadsel. Schijnbaar is hier voor een thema gekozen.' Ze wenkte ons. 'Kom, in theorie beschikken deze slangen over slechts één vuursalvo.'

'Waanzin,' mompelde Majed, terwijl we gedrieën zo behendig mogelijk langs de nog stomende slangen liepen. 'Pure waanzin.'

Al snel zwol het geluid van stromend water verder aan. De tunnel boog af naar links en kwam uit bij de oever van een kanaal. In het kolkende zwarte water dobberde een prachtige glazen boot die met gouden kettingen op zijn plek werd gehouden.

Majed prevelde een verwonderd gebed. 'Weet je zeker dat je geen magie voelt?'

'Hier niet,' zei ik ademloos, terwijl ik het wonderlijke spektakel in me opnam. 'Dit is allemaal door menselijke vindingrijkheid geschapen.'

'Die ontwerpers waren briljant,' zei Dalila, die ik zelden zo onder de indruk had gezien. 'Ik vraag me af waarom de stad is achtergelaten.'

'Zo te zien is de zee verschoven. Ik heb echter het vermoeden dat de inwoners in de buurt zijn gebleven.' Ik gaf Tinbu een por. 'De kans is groot dat een aantal van jouw voorouders hier heeft gewoond, toch? Heb je hun talenten niet geërfd?'

Tinbu begon te blozen. 'Ik denk niet dat ik zo'n vaartuig zou kunnen bouwen.' Hij trok aan de ketting van de boot en tikte tegen de stevige romp. 'Ik heb nog nooit zulk dik glas gezien dat tegelijkertijd zo helder is. Het vakmanschap dat hiervoor nodig is geweest...'

‘Denk je dat deze boot ons kan houden?’

‘Daar komen we maar op één manier achter.’ De boot was nog afgemeerd en Tinbu klom voorzichtig aan boord. Het schip schommelde amper en zakte nauwelijks dieper het water in.

‘De stroming is sterk,’ waarschuwde Majed. ‘En je hebt geen roeispanen, geen enkele manier om te sturen. De kans bestaat dat we naar een locatie worden gebracht waar we niet naartoe willen.’

Ik stapte achter Tinbu aan de boot op. Zodra mijn vingers de gekromde voorsteven aanraakten, voelde ik een warmte door mijn lichaam snellen.

‘Mijn gevoel zegt dat dit het juiste pad is,’ fluisterde ik. Ik verfoeide de woorden zodra ze mijn lippen hadden verlaten. Ik klonk als een van die arrogante bovennatuurlijke wezens waar ik lijnrecht tegenover had gestaan en ik wilde helemaal niets met dergelijke figuren gemeen hebben. Het voorgevoel was er echter wel, alsof er zacht aan mijn hart werd getrokken, alsof een stem in een andere wereld me dringend verzocht om voorwaarts te gaan.

‘O god, een gevoel,’ mompelde Majed. ‘Een gevoel en een aantal dodelijke raadsels. Nou, dat kan niet misgaan...’ Toch klom hij aan boord van de glazen boot, waarna hij Dalila hielp instappen.

We hadden de gouden kettingen nog niet losgemaakt of het kolkende water voerde ons op hoge snelheid met zich mee. Ik greep Dalila’s staf vast en moest ons meer dan eens tegen de bakstenen oevers afduwen om te voorkomen dat we te pletter zouden slaan. Spierwitte slangen met oplichtende robijnrode ogen kronkelden om de wortels die boven het kanaal hingen, terwijl doorzichtige vissen opsprongen om de zilverkleurige insecten op te slokken die op het oppervlak dansten. Uiteindelijk leek de stroming te kalmeren en werd het kanaal nog breder terwijl we bij een perfect ronde lagune uitkwamen.

Nee, dit was geen lagune, besepte ik. Het leek meer op een zinkgat. Amberkleurig licht scheen naar binnen door een ovaalvormig gat onmogelijk ver boven ons, waar de bewolkte hemel nog net zichtbaar was.

‘We bevinden ons in de krochten der aarde,’ zei ik. Ik keek op

en vroeg me af of er een manier zou zijn om hieruit te ontsnappen. Tenzij we spontaan vleugels zouden krijgen zag ik het vrij somber in.

Tinbu floot tussen zijn tanden door. ‘Dan zijn de krochten der aarde gevuld met schatten.’

‘Hoe kom je daar nu... O.’ Ik volgde zijn blik. ‘O, God is de Meest Barmhartige.’

Om de rand van het zinkgat heen, als een slanke wassende maan, lag een lichtroze strand zo vol met schatten dat de aanblik haast obscene te noemen was. Sierlijke glazen lampen, delicate porseleinen vazen, ivoren beeldhouwwerken en keramieken fusten bedekt met hars. Enorme paarlemoeren koffers gevuld met gouden munten en zilveren staven. Er stond een volledig rijtuig van brons en edelmetalen, versierd met edelstenen, getrokken door paarden van rood marmer, met schitterende ogen van onyx. Andere rijkdommen lagen verspreid over vakkundig gemaakte teakhouten meubels, prachtige tafels omlijst met chalcedon en glinsterend amethyst waar ooit een koninklijk feestmaal van kon worden gegeten, en bijpassende stoelen met sierlijke, emailen patronen.

De boot gleed zacht over het zand en ik sprong eruit om het vaartuig door het koude water te trekken zodat mijn metgezellen ook konden uitstappen.

Dalila keek fronsend naar de andere kant van het strand. ‘Zijn dat standbeelden?’

Ik dwong mezelf om weg te kijken van de schatten en trof een nieuw wonder: meer dan twaalf levensgrote figuren, afgebeeld in verschillende hoffelijke taferelen. Muzikanten speelden op vergulde instrumenten, dansers waren halverwege hun danspassen verward. Anderen hielden koperen kannen en offergiften vast, waaiers met inmiddels verrotte veren en kransen van gemummificeerde bloemen. Er waren nog meer standbeelden – gewapende standbeelden – rondom een marmeren platform dat door verweerde restanten van zijden baldakijnen half aan het zicht werd onttrokken. Op het gezicht van een van de krijgers viel een straal zonlicht die op zijn metalen wang werd teruggekaatst.

Een metalen wang? Wajed had inmiddels dezelfde conclusie getrokken.

‘Dat zijn geen standbeelden,’ fluisterde hij. ‘Kijk naar hun gewrichten, naar de tandwielen in hun handen. Dat zijn automata.’

‘Automata?’ vroeg Tinbu. ‘Ik dacht dat die niet echt bestonden.’

‘De uitgebreide versies waarschijnlijk niet, maar ik heb er als kleine jongen ooit een gezien. Het was een geschenk van de kalief in Bagdad aan de heerser van Kilwa. Dat ding had de vorm van een jonge vrouw die, wanneer ze in een beekje werd geplaatst, op haar fluit speelde.’ Er verscheen een nostalgisch verlangen op het gezicht van Majed. ‘Ik vond haar magisch.’

Dalila onderbrak dit dromerige visioen. ‘Iedereen weet dat dit een val is, toch? Sommigen van jullie kunnen niet meer helder nadenken zodra jullie geld ruiken.’

Tinbu en ik waren zo slim om elkaar even niet aan te kijken.

‘Of het nu een val is of niet, ik weet vrij zeker dat de vijzel van Mithridates hier ergens te vinden is.’ Ik voelde alleen maar meer magie, een schril contrast met dit verder zo indrukwekkende vertoon van menselijke vindingrijkheid. Het gevoel trok me naar het marmeren platform en ik zette bijna onbedoeld een stap die kant op. ‘Volg me, maar blijf overal van af.’

We liepen in de richting van het platform dat door de onheilspellend roerloze automata-wachters werd omringd. Ik baande me een weg langs de stapels schatten en tuurde ondanks alles gulzig om me heen. Er stonden simpelweg zó veel rijkdommen tentoongesteld, vergeten en klaar voor het plunderen, dat elk voorwerp haast leek te smeken om bewonderd te worden. Een sierlijke mandala, niet van gekleurd zand, maar van smaragden, robijnen, opalen en saffieren. Prachtig geblazen glaswerk in de vorm van tropische bloemen en jaden bekers met tijgerkoppen op tafels van rozenhout met ivoeren pauwen als poten. Achter een prachtig gedekte tafel zat op elke stoel een automaton. Twee van hen stonden op het punt om het glas aan hun beschilderde bronzen lippen te brengen, andere zaten gedraaid alsof ze met hun tafelenoot aan het kletsen waren. Een verontrustend aantal had messen en vlijmscherpe gereedschappen

vast. Hun kleding en silhouetten waren verbluffend realistisch en het metaal was zo vakkundig bewerkt dat ze allemaal een uniek gezicht hadden.

‘O, wat zou ik zo’n ding graag uit elkaar halen om te zien hoe het werkt,’ zei Tinbu vol verlangen. Hij stak zijn hand uit, alsof hij de tandwielen in de rug van een muzikant wilde aanraken. ‘Wat een feest moet dit zijn geweest.’

‘Dit is geen feest.’ Ik was een stuk langer dan mijn vrienden en kon als enige zien wat de gewapende standbeelden bewaakten. Of beter gezegd, wíe ze bewaakten. ‘Dit is een begrafenís.’

Op het plateau lag een lichaam. Hoewel haar huid nu op verschrompeld leer leek, was ze duidelijk gebalsemd en zorgvuldig opgebaard. Haar polsen en enkels waren behangen met gouden armbanden, aan elke vinger prijkten zilveren ringen en aan haar oren hingen clusters van carneool, lapis lazuli en parels. Op haar hoofd droeg ze een gedetailleerde hoofdtooi met gevleugelde zijdes en een opgaande zon, omringd door de groezelige restanten van sierlijke vlechten. Een ooit onvoorstelbaar dure zijden groen- en saffraankleurige jurk die inmiddels langzaam tot stof aan het vergaan was omhulde haar verschrompelde lichaam. Haar ogen waren bedekt met kwikzilver en boden een onheilspellende weerspiegeling van het dak van het zinkgat.

En omdat ik vervloekt ben, omdat niets in de magische wereld ooit simpel is, lag er een marmeren vijzel in haar dode handen. Over haar heen stonden twee automata die duidelijk zowel de vijzel van Mithridates als de dode vrouw bewaakten. Ze waren allebei enorm, een van hen had een glinsterend bronzen kromzwaard vast, de andere een gemeen grote morgenster.

Mijn gezicht betrok. ‘Hoe groot schatten jullie de kans dat ik die vijzel uit haar handen kan grissen?’

‘Klein tot onmogelijk.’ Dalila wees naar een zandstenen voetstuk achter de vrouw. ‘Kijk, is dat een gravure?’

‘Wellicht is het haar grafsteen?’ Ik kwam dichterbij en bestudeerde het grote stuk geelkleurig zandsteen. Er stond in vier verschillende talen een boodschap in gegraveerd: oude varianten van het Malayalam, Perzisch, Grieks en Tamil, aan de verschillende alfa-

betten te zien. Ik had geen idee wat er stond, maar het bericht was blijkbaar zo belangrijk dat het in vier talen was weergegeven.

- Zeg, bemoei je er niet mee, Jamal. Jaja, ik weet het. Als ik jou had meegenomen had jij de waarschuwing kunnen lezen. Wees eens niet zo'n betweter.
- Omdat ik je wilde beschermen! Hoe vaak moet ik dat nog zeggen? Je was nog maar een kind. Bovendien dacht ik dat je wilde dat ik je alles vertelde, precies zoals het is gebeurd? Zonder 'tussenkomst van buitenaf'? Nou dan. Laat me gewoon uitpraten.

Dalila kwam dichterbij. Als een volk een boek over gif had geschreven, zorgde zij ervoor dat ze die taal zou leren. Daarom beheerste ze zowel Perzisch als Grieks. 'Het taalgebruik is archaïsch, maar als ik wat van de woorden die ik wél ken met elkaar combineer...' Ze tuurde door haar wimpers. 'Haar naam was Nilani. Ze was arts toen er een grote plaag uitbrak. Een Romeinse handelsdelegatie in de haven bood haar deze vijzel aan. Ze zeiden dat hij van een van hun vijanden was geweest, een man die er geneesmiddelen mee gemaakt zou hebben waarmee hij elke ziekte kon genezen. Het lukte haar om een medicijn te maken en haar volk te redden, maar ze wist niet dat de vijzel daar een offer voor zou eisen...' Ze ging zachter praten. 'Namelijk het leven van de gebruiker.'

'Magie eist altijd haar tol.' Ik wierp een blik op dit met schatten overladen zinkgat en de ongewone automaton-bedienden. 'Is dit een gedenkplaats? Had ze deze goederen met zich moeten meenemen naar het hiernamaals?'

Dalila schudde haar hoofd. 'Dat weet ik niet zeker. De rest kan ik minder gemakkelijk vertalen, maar het lijkt erop dat deze kamer is bedoeld als een... geschenk? Een lokmiddel? Haar volgelingen wilden goden of mensen aantrekken die haar weer tot leven zouden kunnen wekken.'

'Ze was vast erg geliefd,' zei Tinbu zacht.

'Inderdaad.' Ik prevelde een gebed voor de martelaar die voor me lag. 'Hoewel ik vrees dat het veel te laat is om haar nog tot leven te wekken. Staat er verder nog iets over de vijzel?'

‘Ja, ze waarschuwen dat de vijzel het enige voorwerp is dat on-aangeraakt moet blijven,’ zei Dalila. ‘Bezoekers mogen zo veel waardevolle spullen pakken als ze willen, mits ze pogen om de arts te helpen of haar verhaal levend te houden. Eenieder die de vijzel aanraakt, zal echter worden gedood.’

‘Door de vijzel zelf of door die dingen?’ vroeg ik, terwijl ik naar de automata gebarde.

‘Dat staat er niet.’

Uiteraard. Ik keek om me heen in de hoop dat ik een lans zou zien, of een ander lang voorwerp dat we konden gebruiken om de vijzel uit haar handen te stoten, maar het was alsof de volgelingen van de arts deze methode van grafroof hadden zien aankomen. Nergens vond ik iets wat langer was dan Dalila’s staf, waardoor we dichterbij de metalen krijgers zouden moeten komen dan me verstandig leek.

Het werd donkerder op het strand toen de ondergaande zon voorbij de verre ingang van het zinkgat zakte. We moesten nog steeds een manier vinden om te ontsnappen en aangezien ik het niet aandurfde om dat in het donker te doen, hakte ik de knoop door.

‘Oké.’ Ik nam de afstand en hoogte van het platform in me op. ‘Achteruit, allemaal. Als God het wil en ik snel genoeg ren...’

Dalila pakte mijn arm vast. ‘Doe niet zo belachelijk. Bij de Hoogste, Amina, het is alsof je bewust voor de gevaarlijkste optie kiest.’ Ze wierp een vluchtige blik op Tinbu en knikte naar zijn kruisboog. ‘Je zoekt al tijden naar een goede reden om Yusuf’s cadeautje uit te proberen. Denk je dat je de vijzel uit haar handen kunt stoten?’

Tinbu speelde met zijn snor. ‘De kruisboog is krachtig, maar die vijzel ziet er zwaar uit. Ik zal vanuit precies de juiste hoek van dichtbij moeten schieten.’

‘Te dichtbij,’ zei ik hoofdschuddend. ‘Niet met jouw been. Als je moet wegduiken...’

Tinbu plaatste echter al een pijl in de kruisboog. ‘Ik ben me terdege bewust van mijn tekortkomingen,’ zei hij, terwijl hij veelbetekend naar mijn slechte knie staarde. ‘Maar jij kunt niet altijd degene zijn die alle risico’s neemt, en bovendien kom ik hier vandaan. Als